

oprávněnému, i v tomto případě bude soud posuzovat konkrétní míru zavinění oprávněného. To stanovil jak Nejvyšší soud ve svém Stanovisku Cpj 200/2005 tak i Ústavní soud v usnesení sp.zn. III. ÚS 282/06.

Další spornou otázkou bylo, zda exekutorovi náleží odměna v případě, kdy byla exekuce zastavena po návrhu oprávněného, když povinný uhradil po nařízení exekuce vymáhanou pohledávku, aniž by exekutor učinil nějaký úkon. Soudní praxi v této otázce ovlivnil judikát Krajského soudu v Hradci Králové sp.zn. 19 Co 559/2003, který dovedl i s odkazem na vyhlášku č. 330/2001 Sb. o odměně a náhradách soudního exekutora, že zanikne-li pověření exekutora k provedení exekuce v důsledku jejího zastavení bez jeho zavinění, činí odměna exekutora nejméně 3.000,- Kč, bez zřetele k tomu, že žádný exekuční úkon nevykonal.

Stejně jako v nařízení výkonu rozhodnutí i v nařízení exekuce soud rozhoduje o tom, že exekuce se povede i pro náklady exekuce, které ovšem nijak nevyčísľuje. Jejich výši určuje až exekutor v příkazu k úhradě nákladů exekuce podle § 88 EŘ. Proti příkazu může účastník námitky do 8 dnů od jeho doručení. Pokud jim exekutor v plné míře nevyhoví, postoupí je bez zbytečného odkladu soudu, který o nich rozhodne do 15 dnů (§ 88 odst. 3 EŘ). Pro řízení o námitkách se subsidiárně použije OSŘ. Soud pak buď příkaz usnesením potvrdí, nebo námitky odmítne. Rozhodnutí o námitkách se doručí oprávněnému, povinnému a exekutorovi a není proti němu přípustný opravný prostředek.

Závěr

Ve své diplomové práci jsem se snažil co nejvíce srovnat úpravu výkonu rozhodnutí podle části šesté občanského soudního řádu a exekuce podle exekučního řádu. Exekuční řád, ačkoli jsou na něj názory rozporuplné, znamenal výrazné zlepšení stavu vymahatelnosti práva v České republice. Mezi jeho pozitiva patří především to, že zrychlil a zefektivnil vykonávací řízení. Exekuce podle exekučního řádu prováděna exekutorem, finančně zainteresovaným na vymožení alespoň vlastních nákladů, účinněji postihuje majetek povinného. Exekutorovi byly poskytnuty určité výhody, které soud nemůže při výkonu rozhodnutí využít. Úprava jednotlivých způsobů exekuce je však v obou zákonech prakticky totožná, jelikož exekuční řád většinou pouze odkazuje na

úpravu v občanském soudním řádu. Zajímavá by potom byla myšlenka, jak by vypadal výkon rozhodnutí, kdyby se nevytvořil EŘ, ale jen by se novelizovala hlava šestá OSŘ. Novela by obsahovala všechny změny, které do civilněprávních exekucí přinesl zákon o soudních exekutorech a exekuční činnosti, jen s tím rozdílem, že by vůbec nevznikla profese exekutora. V takovém případě by pak ale muselo dojít k výraznému posílení počtu zaměstnanců soudů, kteří by se zabývali pouze exekucemi.

O vyšší oblíbenosti exekucí podle EŘ mezi oprávněnými hovoří i čísla. Rok co rok se zvyšuje počet nařízených exekucí. Odvážím se tvrdit, že pro oprávněného je i snadnější podat návrh na nařízení exekuce, než návrh na výkon rozhodnutí. Oprávněnému stačí pouze podat návrh a o „zbytek“ se postará již exekutor. Nemusí o majetku povinného nic vědět, jelikož v návrhu nevybírám způsob exekuce.

V průběhu psaní mé diplomové práce se stala účinná novela exekučního řádu a to od 1.11.2009, která přinesla do praxe řadu změn. Podle mého názoru jistě převažují změny pozitivní. Ačkoli si mnozí exekutoři stěžují, že došlo k jejich výraznému administrativnímu zatížení a nedošlo také k navýšení jejich tarifu, přijatá novela by měla znamenat ještě větší ulehčení práce soudu, zjednodušení a zrychlení nařizování exekucí a tím vést i k posílení pozice věřitele. Zároveň se ale myslelo na povinného, aby nebyl v exekuci postižen nepřiměřeným způsobem (například zvýšení nezabavitelné hotovosti na dvojnásobek životního minima, zavedení požadavku na přiměřenost exekuce) a chrání především ty povinné, kteří se snaží aktivně řešit svůj dluh. Nicméně veškeré moje hodnocení je možná v této době (měsíc po nabytí účinnosti novely) ještě předčasné, protože skutečně objektivní hodnocení přijatých novinek bude možné až poté, jak se ukáží v praxi.